

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 5. Opportunæ in morbo considerationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

illa nō verbis tantum, sed re etiam ipsâ; cum occasio tulit, est testata: si enim exigeret Numinis gloria, cultusque etiam afflicto corpusculo non exire, sed efferri domo se patiebatur, & dicenti sibi, periculum adire, ne in viâ moreretur. *Parum est*, inquit illa, *Domine, an foris moriamur, modo in Domino.* In eius manibus tutò excidet anima, si è corpore exciderit.

Et hæc sunt voces, hæc oracula, sanctarum mentium, quæ eas carnis afflictiones non è sensibus, sed ex diuinis rationibus metiuntur.

§. 5.

Opportuna in morbo considerationes.

Dixit olim Neroni Deme-
trius, *mortem tu mihi minita-
ris, natura tibi.* Tua voluntas aut

Epictetus 1. 1.
apud
Arrian.
c. 25.

D 5

potius

58 DE FORTITVDINE
potius insolens tyrannis & libido
quædam sæuendi, ferrum, & ignes
ostentat, mortemque per atrociam
supplicia sub oculos ponit: at teip-
sum, ô tyrâne, eedem manent, imò
grauiores fati leges, & hæ quidem
non homuncionis alicuius volun-
tate; sed necessitate, sed naturâ: à
quâ discedere vt velis quàm maxi-
mè, non potes.

Quod ille de morte iactauit,
hoc ego de morbis, qui ad illam
ducunt; imponuntur illi, non no-
strâ, non alterius cuiuspiam deprauatâ
voluntate; sed insita quadam
naturæ necessitate: cum enim cor-
pus hoc mortale conflatum sit è
quatuor humoribus, quorum sem-
per inter se pugna, luctatue, neces-
sum est illud ab his pati, concuti,
torqueri: quod si necessum est, a-
mabo

mabo te, quisquis es æger, cur contra necessitatem depugnare vis, cur effugere, quod effugit nemo: Si natura tibi id imponit oneris, quid eam auerfaris, ac damnas: si ad hoc natus es, vt aliquando infirmus esses, vt ab ægritudine exsuccus, & aridus; quid semper ab ætate, à valetudine viridis, ac vegetus esse vis: Cogita tibi in hac vitâ mortali, idē vsu venire, quod ariftis.

Aristæ quam ob causam nascuntur? nonne vt inarescant? Ideo autem arescunt, vt videlicet demetantur nunquam? at dira imprecatio hæc est aristarum, vt demetantur nunquam. Sic statuendum in hominibus quoque, detestationem esse si quis optet non aliquando æger esse, non aliquando mori: cum simile id sit voto, quo vt non maturescant segetes,

Epicte-
tus l. 2.
c. 6.

tes, nec vt demetantur, quispian
 optet. Sicuti ergo si aristis suus es-
 set sensus, sua mens, & intelligen-
 tia, optarent illæ suo tempore ina-
 rescere, ac deinde meti, quia eas ad
 hoc natura formauit, cui obsequi
 volupte est: ita viro sapienti, &
 conditionis suæ probè conscio, nō
 graue, non acerbum, non durum,
 & execrabile, sed potius leue, iu-
 cundum, & amabile videri debet à
 febris æstu, ceu sole inarescere, col-
 laq; fato submittere, & mortis fal-
 cem equanimiter pati: eo maximè
 quod ideo exarescit, ac dissoluitur
 corpus, vt aliquando reuifcat in
 sæcula, imò & in æternitatem. Hoc
 igitur primùm aduerte, & apud te
 tacitis cogitationibus expède cum
 à morbo lecto affixus es: cogita
 deinde & alterum, & vinctum tibi
 propone

propone vnum aliquē: is dum carceris sui putrescere paulatim muros videt, & ruinam minari, stat tantisper, exitumque è vinculis expectat, ac libertatem. Idem tibi euenit cum æger es: vides ipse, sentisque tabescere, soluique corporis ergastulum, bene habet: ne geme, ne querere, ne morbum incusa, ne damna, sed exulta, & ad propositā libertatem aspira: imò & hoc quoque apud te meditare. Hanc pellem, hæc ossa, has carnes respectu animæ, nihil aliud esse, quam diei vnus penulam, aut pannos tenues, quos vbi ab ægritudine, à vulnere, aut alio quopiam corpusculi vitio, videris defluxisse: erecta in te stet anima, nec aliud quàm tempus expectet, quo miserrimas has deponat exuias: vtq; has abijciat etiam lubens,

lubens,

lubens, volensque: perpende & illud; hunc mundum quantus est, tibi pro scenâ esse, è qua spectes pompam ludorum huius æui mortalis, recedasque cum ita libitum fuerit ei, qui te in scenam vocauit, atque admisit.

Epicte-
tus.

Egredere igitur, ac discede, ut gratus, ut verecundus. Da locum alijs; alios nasci oportet, quemadmodum & tu fuisti natus, posterisque concedendus est locus: conceditur autem per morbos variosque casus, à quibus è mundi proscenio subducimur, futuri spectatores Dei in totâ quantum protenditur æternitate.

Sed audio, iniicies illud, nimis cito, & præproperè subducimur ægritudinis vitio; & hinc malum, hinc dolor, cui medelam afferet D. Antoninus; qui te in scriptis suis
etiam-

etiamnum spirans sic alloquitur.

Heus tu, cuius fuisti, in hac magnâ
Urbe, quid attinet utrum quinquen-
nio? etenim quod secundum leges, id
omnibus est æquû. Quid ergo graue
si te Urbe emittit Dominus? non id
facit iniustus iudex, sed potius natu-
ra, quæ te introduxit, perindè, ac si
Prætor, histrionem emittat è thea-
tro, in quod eum introduxerit.

Lib. 12.
n. 19.

Quod si is dicat se non quinque,
sed tres modo actus recitasse, rectè
dicet: at in viâ tres actus fabulam
implent: Et si non implerent ab ur-
gentis morbi importunitate, quid
interest, si is te euocat, qui fabulæ
author est, ac moderator.

Discede igitur æquo animo, nam
is qui te dimittit Deus, propitius
tibi est, & in eo quod te dimittit,
spectandum imprimis illud, te-
cum

cum agi vt cum fructibus solet, ex
ijs qui præcoces sunt, nisi citò excu-
tiantur, computrescunt, neque ijs
iniuria fit si decutiantur, imò fieret,
nisi decuterentur. *Oliua maturita-
tem consecuta, si decidat, arborem,
quæ ipsam tulit, ac genuit, collaudat,
& gratias agit.* Et tu pariter lauda,
& grates age: si enim importuno
morbo, & vt videtur præcoce fato,
abeundum est: scito quod è vitâ
velut arbore deijceris: terræ, ceu
communi matri redderis, ne diu-
tiùs arbori, id est vitæ adhærens, à
vitijs, & voluptatibus compu-
trefcas.

D. An.
ton. l. 4.
n. 39.

CA-